

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Občanský spolek pro ochranu výšky hladiny vody studní**, IČO: 06689094
se sídlem Dobšín 5, Dobšín

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2025, č. j. MZP/2025/210/447,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce je spolek, jehož předmětem činnosti je ochrana životního prostředí ve smyslu § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újmy a o její nápravě (dále „zákon o ekologické újmě“). Žalobce žádal Českou inspekci životního prostředí (dále „prvostupňový správní orgán“) o uložení preventivního opatření ve věci předcházení možné ekologické újmy v souvislosti s vyhotovením průzkumného hydrogeologického vrtu pro

budoucí vrtanou studnu, který byl vyhotoven na pozemku parc. č. 768/16 v k. ú. Petkovy. Tato stavba byla povolena rozhodnutím Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 22. 9. 2023, č. j. 112839/2023/VH/KrN.

2. Prvostupňový správní orgán žalobcovu žádost zamítl, jelikož na posuzovanou věc nelze aplikovat zákon o ekologické újmě. Zejména odkázal na § 1 odst. 2 písm. a) a § 4 zákona o ekologické újmě, ze kterého vyplývá, že se zákon vztahuje na ekologickou újmu nebo bezprostřední hrozbu jejího vzniku, na podzemních vodách jsou-li způsobeny provozní činností uvedenou v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Zákon vymezuje provozní činnost jako činnost vykonávanou v rámci hospodářské činnosti [§ 2 písm. h) zákona o ekologické újmě]. Prvostupňový správní orgán však dospěl k závěru, že fyzická osoba, které byl udělen souhlas k vyhotovení hydrogeologického vrtu a povolení k odběru podzemních vod, nevykonává ve vztahu k předmětné studni činnost v rámci své hospodářské činnosti. Jinými slovy, aby byl zákon o ekologické újmě použitelný musí být splněny dvě podmínky: 1) provozní činnost musí být jmenována v příloze č. 1 zákona o ekologické újmě a 2) tato činnost musí být vykonávána v rámci hospodářské činnosti, obchodu nebo podnikání. Vzhledem k tomu, že provozní činnost ve vztahu ke studni nebyla vykonávána v rámci hospodářské činnosti, obchodu ani podnikání nejsou splněny všechny podmínky pro aplikaci zákona o ekologické újmě.
3. Žalovaný se s závěry prvostupňového správního orgánu ztotožnil a v napadeném rozhodnutí na ně odkázal. V reakci na odvolání žalobce pak žalovaný dodal, že v případě zhotovitele studny chybí podmínka činnosti ve smyslu zvláštního předpisu – zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) [odběr vod na základě povolení podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona]. K poukazu na § 5 zákona o ekologické újmě žalovaný uvedl, že se netýká vod, pokud nemají konkrétní spojitost s druhy živé přírody, resp. pokud není uznávaným „stanovištěm“. Výkon provozní činnosti by musel být v rozporu s právními předpisy, což není splněno. Hypotetický přetok mezi kolektory podzemních vod rovněž není z hlediska vodního zákona odběrem, neboť odběr znamená odebrání vody z přírodního prostředí (§ 3 odst. 2 vodního zákona).

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následující podání

4. **Žalobce** v žalobě navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení, které měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Předně namítá, že napadené rozhodnutí nezákonně vyloučilo aplikaci § 5 zákona o ekologické újmě s poukazem na to, že nejde o činnost uvedenou v příloze č. 1 tohoto zákona. Podle žalobce se § 5 tohoto zákona explicitně vztahuje i na činnosti neuvedené v této příloze, jsou-li vykonávány v rozporu s právními předpisy. Dle žalobce je nepodstatné nevykonává-li zhotovitel studny provozní činnost podle přílohy č. 1 zákona o ekologické újmě, neboť je klíčové kdo činnost provedl a zda byla v souladu se zákonem a normami. Činnost zhotovitele studny má charakter provozní činnosti ve smyslu § 2 písm. h) zákona o ekologické újmě.
5. Dále podle žalobce správní orgány pominuly, že k zásahu do poměrů podzemní vody došlo činností vrtáře, který je provozovatelem ve smyslu zákona, a činnost byla provedena v rozporu s technickými normami ČSN 75 5115 odst. 5. 3. 5. 1. a ustanovením § 8 vodního zákona. Neexistuje doložený jednoznačně prokazatelný hodnověrný a přezkoumatelný důkaz, poplatný současnému vědeckému poznání v oboru hydrogeologie, který by tyto nežádoucí přítoky ve vrtu vyvrátil. Skutečnost, že při vrtu může docházet k nežádoucím přetokům (resp. není věrohodně vyloučeno, že k nim nemůže dojít), zakládá stav ekologické

Shodu s prvopisem provedla S. K.

újmy podle § 2 písm. a) zákona o ekologické újmě. Žalobce rovněž rozsáhle argumentuje stran správnosti provedení vrtu studny. V této souvislosti rozporoval rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 22. 9. 2023, č. j. 112839/2023/VH/KrN.

6. Žalobce následně namítá, že žalovaný zcela pominul odborný podklad a metodiku „OERE MŽP z roku 2012“, která konstatuje, že odpovědnost nese i provozovatel za provedení technické činnosti, která může ekologickou újmu vyvolat.
7. Na závěr žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se žalovaný v něm nevypořádal s klíčovou námitkou, dle které dokud nebudou prokazatelně vyloučeny nežádoucí přítoky a propojení mezi kolektory, dochází k nezákonnému odběru vody z jednoho vodního kolektoru do druhého, což je i měřitelný parametr. Tento stav je v rozporu s § 8 vodního zákona a předpisy souvisejícími a měl by být předmětem šetření, protože takový odběr ohrožuje podzemní vody a má se mu předcházet.
8. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvádí, že příslušné úřady nemohou nařizovat jednu konkrétní metodu ochrany před nežádoucím postupem vrtařů ze spektra dalších. Volba metod ochrany je na odborné osobě, která je oprávněna práce navrhnout a dohlížet na jejich průběh. Žalobce v řízení navrhoval prokazování přetoku geofyzikální metodou karotáže ve vrtu, nicméně tato metoda je při běžných geologických podmínkách a při správném postupu nadbytečná a znamenala by zbytečné náklady pro investora. Z toho důvodu je právě na odborné osobě, aby určila nejvhodnější metodu.
9. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že žádost žalobce byla posouzena jako žádost o uložení preventivních opatření. V řešené věci nemohl prvostupňový správní orgán uložit preventivní opatření podle § 6 a násl. zákona o ekologické újmě. Prvostupňový správní orgán žalobcovu žádost zamítl a ani se věcně nezabýval hrozbou ekologické újmy z důvodu, že v této věci nebyla naplněna podmínka provozní činnosti podle zákona o ekologické újmě. Žalovaný dodává, že v případě majitele studny nejde o problematiku podle zákona o ekologické újmě, protože neplatí nutná podmínka využití studny k podnikatelské činnosti [§ 2 písm. h) zákona o ekologické újmě], v případě zhotovitele studny pak chybí podmínka činnosti ve smyslu zvláštního předpisu – vodního zákona [odběr vod na základě povolení dle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona]. Nadto poukaz na § 5 zákona o ekologické újmě není rovněž na místě, jelikož se předmětné ustanovení netýká vod, nemají-li konkrétní spojitost s druhy živé přírody, resp. není-li uznaným „stanovištěm“. Dále, výkon provozní činnosti neuvedené v příloze č. 1 k zákonu o ekologické újmě zde musí být v rozporu s právními předpisy, což při výstavbě objektu i v budoucnu při samotném čerpání vody nelze uvažovat, jelikož půjde o povolenou činnost.
10. Žalovaný dále namítá, že podle § 6 odst. 1 zákona o ekologické újmě nastupuje preventivní opatření v případě bezprostředně hrozící ekologické újmy. Tak tomu ale v daném případě není, existují zde ochranné podmínky dané platným souhlasem vodoprávního úřadu podle § 17 vodního zákona. S hrozící ekologickou újmou nelze operovat v okamžiku, kdy akty regulérního „povolovacího“ procesu nebyly úspěšně napadeny oprávněnými prostředky.
11. V **replíce** se **žalobce** odvolává na § 6 odst. 3 vodního zákona, který má podle žalobce obecnou povahu ochrany jakosti a množství vod povrchových i podzemních. Žalobce argumentuje, že touto obecnou zásadou je třeba se řídit při nakládání s vodami. Dále žalobce vyvrací jím označený častý omyl některých správních orgánů spočívající v tvrzení, že Česká technická norma např. ČSN 75 5115 není závazná, a to s odkazem na poznámku pod čarou, přičemž odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99. Žalobce taktéž

Shodu s prvopisem provedla S. K.

namítá, že žalovaný porušil § 6 odst. 3 vodního zákona tím, že nevyžádal žádný funkčně prokazatelný a v budoucnu přezkoumatelný důkaz o kvalitě zatěsnění vrtu. Dále v replice namítá, že správní orgány nesprávně rozlišují mezi technickou kvalitou vrtu a řízením o povolení odběru vody. Uvádí, že názor žalovaného, že požadavky na technické provedení vrtu, včetně jeho hydroizolačního zatěsnění, spadají výhradně do stavebního řízení, a proto nebyly posuzovány ve fázi řízení o povolení odběru podzemní vody, což je v rozporu s § 8 vodního zákona. Ustanovení § 8 vodního zákona totiž stanovuje, že odběr podzemní vody lze povolit pouze za podmínky, že nedojde ke zhoršení jakosti a množství vody v kolektoru. Žalobce upozorňuje na účinnost vyhlášky č. 146/2024 Sb., o požadavcích na výstavbu, která odkazuje na normu ČSN 75 5115. Zejména poukazuje na její ustanovení § 79 a 94, která mají přímý význam pro ochranu podzemních vod a pro právní a technické posouzení stavebních záměrů, jako je vrtaná studna. Žalobce uvádí, že podle § 79 musí být stavební řešení zajištěno tak, aby nedocházelo k ohrožení vodního režimu územní a ekologické stability a § 94 pak klade důraz na technické požadavky podle příslušných norem, čímž se zvýrazňuje význam ČSN 75 5115. Žalobce vznáší námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v souvislosti s tím, že posouzení důsledků vrtu proběhlo pouze na základě formálního potvrzení projektu bez možnosti funkčního ověření těsnosti vrtu, který vylučuje pozdější objektivní kontroly. Žalobce namítal podjatost paní Mgr. B. T., Ph.D., která působí na Ministerstvu životního prostředí, ale rovněž i v České asociaci hydrogeologů.

12. Podle žalobce žalovaný nesprávně vylučuje aplikaci § 5 zákona o ekologické újmě. Žalobce má za to, že všechny podmínky uvedené v § 5 odst. 2 jsou naplněny. Zejména podotýká, že provozní činnost zhotovitele studny vyvolává bezprostřední hrozbu ekologické újmy na přírodním stanovišti závislém na hladině podzemní vody (např. mokřadní ekosystém) a též podotýká, že vrt je proveden v rozporu se zákonem (§ 6 odst. 3 vodního zákona, absence měření hlavně přítoků nad hladinou). Žalobce namítá, že podzemní voda je součástí ekosystému, pokud se z vrtu šíří kontaminace nebo dojde k přetoku mezi kolektory, dochází k narušení přirozených funkcí vodního prostředí. Vrt se přitom nachází v bezprostřední blízkosti potoka.
13. V **prvním doplnění žaloby** ze dne 17. 11. 2025 žalobce namítá, že kompetence prvostupňového správního orgánu nepramení pouze ze zákona o ekologické újmě, ale i z § 104 vodního zákona. Proto podle žalobce měl prvostupňový správní orgán žádost žalobce posoudit jako podnět k prošetření.
14. V **druhém doplnění žaloby** ze dne 21. 12. 2025 žalobce namítá, že v průběhu správního řízení opakovaně a konkrétně namítal rizika související s těsností vrtu, prouděním podzemních vod a možnými dopady na okolní studny, přičemž správní orgány tyto námitky vypořádaly pouze formálně. Současně zdůraznil, že ačkoliv se ve správním spise nachází výsledky měření hladin vybraných okolních studní provedená v den vrtání a dále výsledky čerpací zkoušky, nelze toto považovat za odborné ověření rizik spojených s vertikálním prouděním ve vrtu a přítoky nad hladinou. Tato měření jsou způsobila zachytit okamžitý stav nikoliv však stav dlouhodobý. Tento postup žalovaného podle žalobce neobstojí z hlediska požadavku na přezkoumatelnost rozhodnutí, přičemž se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2025, č.j. 8 As 85/2025-62.
15. Ve **třetím doplnění žaloby** doručené soudu 22. 1. 2026 žalobce více rozvedl své námitky směřující proti rozhodnutí o povolení vrtu dané studny.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

III. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce sice navrhl provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamena nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Některé žalobcem navrhované důkazy jsou součástí předloženého správního spisu; tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zbytek navržených důkazů soud neprovedl, jelikož se týkaly žalobních námitek, které soud materiálně nevypořádal, protože se míjely s rozhodnými důvody žalobou napadeného rozhodnutí (viz dále).
17. Podle § 1 odst. 2 zákona o ekologické újmě platí, že *tento zákon se vztahuje na ekologickou újmu nebo bezprostřední hrozbu jejího vzniku, jsou-li způsobeny a) provozní činností uvedenou v příloze č. 1 k tomuto zákonu, nebo b) provozní činností neuvedenou v příloze č. 1 k tomuto zákonu, za předpokladů stanovených v § 5 odst. 2.*
18. Podle § 2 písm. h) zákona o ekologické újmě platí, že *pro účely tohoto zákona se rozumí provozní činností činnost vykonávaná v rámci hospodářské činnosti, obchodu nebo podnikání, bez ohledu na její soukromou či veřejnou povahu nebo na její ziskový či neziskový charakter.*
19. Podle § 5 odst. 1 zákona o ekologické újmě platí, že *povinnost provádět preventivní opatření nebo nápravná opatření a nést s tím související náklady má rovněž provozovatel, který způsobil ekologickou újmu na chráněných druzích volně žijících živočichů nebo planě rostoucích rostlin či přírodních stanovištích nebo vyvolal její bezprostřední hrozbu provozní činností neuvedenou v příloze č. 1 k tomuto zákonu.*
20. Podle § 5 odst. 2 zákona o ekologické újmě platí, že *předpokladem vzniku povinnosti podle odstavce 1 je a) vznik nebo bezprostřední hrozba ekologické újmy na chráněném druhu volně žijících živočichů či planě rostoucích rostlin nebo na přírodním stanovišti, b) výkon provozní činnosti neuvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu v rozporu s právními předpisy a c) příčinná souvislost mezi provozní činností provozovatele, která je vykonávána v rozporu s právními předpisy, a vznikem nebo bezprostřední hrozbou ekologické újmy uvedené v písmenu a).*
21. Příloha č. 1 zákona o ekologické újmě obsahuje „Seznam provozních činností [k § 1 odst. 2 písm. a)]“ pod bodem č. 6 je obsaženo *odběr podzemních vod podléhající povolení podle zvláštního právního předpisu*³⁴, [poznámka č. 34 odkazuje na § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona].
22. Podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona platí, že *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“) je třeba jde-li o podzemní vody 1. k jejich odběru.*
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zřetelně a jednoznačně vysvětluje, proč v řízení nemůže aplikovat zákon o ekologické újmě, a tak vyhovět žalobcově žádosti a uložit preventivní opatření.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

24. Podle § 1 odst. 2 zákona o ekologické újmě se tento zákon vztahuje na ekologickou újmu nebo bezprostřední hrozbu jejího vzniku, jsou-li způsobeny a) provozní činností uvedenou v příloze č. 1 k tomuto zákonu, nebo b) provozní činností neuvedenou v příloze č. 1 k tomuto zákonu, za předpokladů stanovených v § 5 odst. 2.
25. Při aplikaci zákona o ekologické újmě na základě § 1 odst. 2 písm. a) je zapotřebí, aby vykonávaná činnost byla tzv. provozní činností ve smyslu § 2 písm. h) zákona o ekologické újmě (tj. činnost, která je vykonávána v rámci hospodářské činnosti, obchodu nebo podnikání) a zároveň aby byla uvedená v příloze č. 1 zákona o ekologické újmě.
26. Žalovaný s ohledem na výše uvedené správně dovodil, že ani majitel studny ani zhotovitel studny nevykonávali provozní činnost jmenovanou v příloze č. 1 ve smyslu zákona o ekologické újmě. V případě majitele studny není splněna první podmínka, aby byla studna využívána v rámci hospodářské činnosti, obchodu nebo podnikání. Naopak zhotovitel studny sice vykonával svou provozní činnost v rámci své podnikatelské činnosti, nicméně tento typ činnosti není vyjmenovaný v příloze č. 1 zákona o ekologické újmě. Konkrétně zhotovitel studny nevykonával činnost *odběr podzemních vod podléhající povolení podle zvláštního právního předpisu* ani jinou činnost, která by byla v příloze jmenována. Tento závěr žalovaného žalobce v žalobě nerozporuje.
27. Žalobce však namítá, že žalovaný (respektive prvostupňový správní orgán) měl v řízení aplikovat § 5 zákona o ekologické újmě. Argumentuje, že odstavec 1 daného ustanovení umožňuje uložení preventivního opatření v případech, kdy vykonávaná činnost není explicitně zmíněná v příloze č. 1 zákona o ekologické újmě, jsou-li splněny podmínky stanovené v § 5 odst. 2. Těmito podmínkami jsou: a) vznik nebo bezprostřední hrozba ekologické újmy na chráněném druhu volně žijících živočichů či planě rostoucích rostlin nebo na přírodním stanovišti, b) výkon provozní činnosti neuvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu je v rozporu s právními předpisy a c) příčinná souvislost mezi a) a b). Podle názoru žalobce jsou podmínky splněné, naopak podle názoru žalovaného podmínky splněné nejsou.
28. Městský soud nejprve zkoumal naplnění první podmínky, tj. vznik nebo bezprostřední hrozba ekologické újmy na chráněném druhu volně žijících živočichů či planě rostoucích rostlin nebo na přírodním stanovišti. Žalobce v žalobě neuvádí ani nedokazuje žádné skutečnosti, které by byť naznačovaly, že činnost zhotovitele nebo majitele studny by způsobila vznik nebo bezprostřední hrozbu ekologické újmy na výše zmíněných složkách životního prostředí. Žalobce se v žalobě o této podmínce vůbec nezmiňuje, natož aby se vypořádal s argumentací žalovaného, který o důvodech nesplnění této podmínky hovoří v napadeném rozhodnutí. Teprve až v replice žalobce uvedl, že provozovanou činností nevzniká újma na vodě jako takové, ale na družích a stanovištích, které jsou na podzemní vodě závislé a to ohrozí-li mokřady, vývěr nebo jiné biotopy chráněného charakteru. Toto tvrzení je však zcela obecné. Žalobce jej nijak nespecifikuje, neuvádí, o jaké druhy volně žijících živočichů, planě rostoucí rostliny či přírodních stanovišť se má jednat, ani nenamítá, k jakému ohrožení by mělo dojít. Žalobce pouze velice obecně tvrdí, že vrt studny je proveden v bezprostřední blízkosti potoka a přetokem mezi kolektory dochází k narušení přirozených funkcí vodního prostředí. Velkou část argumentace v žalobě přitom žalobce vystavěl na tvrzení, že není prokázáno, že by vrt studny byl proveden správně – jinými slovy, není prokázáno, že by nedocházelo k přetoku mezi kolektory. Citovaný § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ekologické újmě přitom vyžaduje *bezprostřední hrozbu*. Tuto bezprostřední hrozbu žalobce ani netvrdí, jelikož i kdyby k přetoku mezi kolektory docházelo, nutně by to neznamenal bezprostřední hrozbu na živočiších, rostlinách či přírodních stanovištích.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Pokud pak žalobce ani netvrdí, že by vrtem studny docházelo k přetoku mezi kolektory, o to více není splněna podmínka *bezprostřední hrozby*. Soud rovněž doplňuje, že skutečnost, že by docházelo k narušení přirozených funkcí vodního prostředí u blízkého potoka žalobce poprvé namítá až v řízení před soudem. Obdobnou námitku žalobce nevznnesl v řízení před správními orgány. Jedná se přitom o tvrzení skutkové, nikoliv právní. Jedná se tak o nepřípustnou skutkovou novotu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76)

29. Již nesplnění jedné podmínky neumožňuje aplikaci § 5 zákona o ekologické újmě, přesto se však soud (stejně jako před ním žalovaný v napadeném rozhodnutí) stručně vyjádří i k nesplnění druhé podmínky, tj. vykonávaná provozní činnost neuvedená v příloze č. 1 musí být v rozporu s právními předpisy. Ani tato podmínka však nebyla naplněna. Činnost majitele studny i činnost zhotovitele studny byly vykonávány (resp. v případě odběru vody majitelem study bude vykonávána) na základě platného povolení. Městský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že je-li provozní činnost vykonávána na základě platného povolení a v souladu s ním, nemůže se jednat o činnost v rozporu s právními předpisy. Pro správní rozhodnutí, a to včetně rozhodnutí o povolení, platí zásada presumpce správnosti správního aktu (srov. STAŠA, Josef. § 3 [Presumpce správnosti]. In: HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 147, marg. č. 283.). Podle této zásady je třeba hledět na správní rozhodnutí jako na bezvadné, dokud není prokázán opak. Z toho důvodu je zapotřebí hledět na rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav jako na platné. Nesouhlasil-li žalobce s daným rozhodnutím, mohl proti němu brojít opravnými prostředky.
30. Soud k této námitce uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že nebyly naplněny podmínky podle § 5 zákona o ekologické újmě. Námitka žalobce, že žalovaný nesprávně neaplikoval § 5 zákona o ekologické újmě je nedůvodná.
31. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Městský soud připomíná, že nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu – jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám, kvůli kterým skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]). Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s klíčovou námitkou, že dokud nebudou prokazatelně vyloučeny nežádoucí přítoky a propojení mezi kolektory dochází k nezákonnému odběru vody z jednoho vodního kolektoru do druhého, přičemž tento stav je v rozporu s § 8 vodního zákona a předpisy souvisejícími. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal (str. 4 napadeného rozhodnutí), když uvedl, že hypotetický přetok mezi kolektory podzemních vod není z hlediska vodního zákona odběrem, neboť odběr znamená odebírání vody z přírodního prostředí (s odkazem na § 3 odst. 2 vodního zákona). Žalobce rovněž spatřoval nepřezkoumatelnost v tom, že posouzení důsledků vrtu proběhlo pouze na základě formálního potvrzení projektu a v tom, že prováděná kontrolní měření měla nedostatky. K těmto námitkám je nutné uvést, že je žalobce v podaném odvolání nenamítal. Odvolání podané ve správním řízení mělo dvě strany. Argumentaci uvedenou v odvolání žalovaný přepsal do žalobou napadeného rozhodnutí a na veškerou argumentaci reagoval. Ani tato námitka tak není důvodná.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

32. Městský soud shledal že napadené rozhodnutí dostojí požadavkům na přezkoumatelnost, neboť je z něj zcela zřejmé, z jakých skutečností žalovaný vycházel, jak věc posoudil a jak reagoval na námitky žalobce.
33. Další žalobcem vznesené námitky se podle názoru městského soudu míjejí s rozhodnými důvody žalobou napadeného rozhodnutí. Hlavním důvodem pro zamítnutí žalobcova odvolání je v napadeném rozhodnutí skutečnost, že ani zhotovitel studny ani majitel studny nejsou ve smyslu zákona o ekologické újmě provozovateli a jimi prováděné činnosti nejsou provozní činnosti ve smyslu zákona o ekologické újmě. Druhým hlavním důvodem, na kterém bylo postaveno napadené rozhodnutí byla nemožnost aplikace § 5 zákona o ekologické újmy z důvodu nesplnění všech podmínek. Žalobce však dalšími žalobními námitkami mířil na skutečnosti, které nejsou důvody, pro které žalovaný rozhodl (zejména námitky týkající se nesprávnosti stanovení techniky vrtu studny, nepostupování podle ČSN5.3.5.1 či opomenutí metodiky „OERE MŽP z roku 2012“). Vypořádání těchto námitek by nemělo vliv na výsledek správního řízení, proto se jimi městský soud nebude zabývat.
34. Výše uvedený postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu: *„Účelem správního soudnictví je rozhodovat ve věcech, které mají dopad do subjektivních práv fyzických a právnických osob, zcela jistě se nejedná o „soudnictví pro soudnictví“. Mají-li správní soudy poskytovat efektivní ochranu v přiměřeném čase, musejí se materiálně zabývat pouze věcmi, které mají skutečný dopad do postavení žalobců. Pokud by byly soudy nuceny materiálně přezkoumávat každou žalobní námitku i v případě, že zjevně nemůže ovlivnit výsledek správního řízení, mohlo by to vést až k ochromení soudní kontroly správních orgánů. Takový stav je nežádoucí. Odpovědnost za formulaci žalobních bodů má stěžovatel. Pokud učiní předmětem řízení před krajským soudem námitku, která se míjí s důvody, pro které bylo rozhodnuto, a její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, krajský soud by ji neměl materiálně přezkoumávat.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 59/2018-59, č. 3776/2018 Sb. NSS) (zvýraznění doplněno pozn. soudu).
35. Soud pro úplnost doplňuje, že některé námitky vznesené v průběhu soudního řízení byly i opožděné (např. námitka podjatosti paní Mgr. B. T., Ph.D.; argumentace týkající se vyhlášky č. 146/2024 Sb.; námitka, že správní orgány měly žádost žalobce vyhodnotit i jako podnět k prošetření), jelikož byly vzneseny až po lhůtě dané k podání žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Ani s těmito námitkami se tak soud nebude zabývat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. 1. 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.